

Arrest

nr. 311 733 van 26 augustus 2024
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. RICHIR
Rue Patenier 52
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het beroep dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 maart 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2024 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juli 2024.

Gezien de aanvullende nota van de verwerende partij van 15 juli 2024.

Gezien de aanvullende nota's van de verzoekende partij van 19 juli 2024 en van 22 juli 2024.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat E. DARESHOERI, loco advocaat J. RICHIR.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 3 januari 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besliste op 13 juni 2023 om de behandeling van het ingediende verzoek om internationale bescherming te beëindigen op grond van artikel 57/6/5, § 1, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Verzoeker gaf immers geen gevolg aan de uitnodiging om zijn verzoek om internationale bescherming toe te lichten.

1.3. Verzoeker diende op 25 juli 2023 nogmaals een verzoek om internationale bescherming in.

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 31 januari 2024 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp [C.S.] gelegen in het district Pul-i-Khumri in de provincie Baghlan. U woonde er samen met uw ouders, broers en zussen. U bent moslim en van Pashtounorigine.

Uw grootvader bezat veertig djirib land in [C.S.] die hij verdeelde onder zichzelf en zijn zonen. Uw grootvader gaf in totaal twintig djirib aan uw vader en paternale nonkel [A.K.] en in totaal twintig djirib aan uw drie andere paternale nonkels. Uw grootvader besliste om zijn eigen aandeel van de grond aan uw vader te schenken gezien uw vader instond voor zijn onderhoud. De drie paternale nonkels waren het niet eens met de verdeling van het land en maakten er ruzie over met uw grootvader. Op een gegeven moment vermoordden ze uw grootvader. De zonen van uw paternale nonkels waren sympathisanten van de taliban.

Omwille van dit grondconflict verhuisden u en uw gezin naar het huis van de maternale nonkel van uw vader in het nabij liggende dorp [L.]. U was op dat moment ongeveer vier jaar oud. Uw vader organiseerde tevens een jirga om het conflict op te lossen, maar boekte geen succes.

Gezien uw vader omwille van het grondconflict bezorgd was om de veiligheid van zijn gezin, verhuisden jullie naar Pakistan toen u ongeveer zeven jaar oud was. Zelfs nadat jullie in Pakistan toekwamen, kregen jullie via jullie gsm doodsbedreigingen van uw drie paternale nonkels die dreigden jullie te zullen vermoorden indien jullie hen de documenten van de grond niet gaven.

Omstreeks 2018 of 2019 besliste uw vader om zijn aandeel van de gronden op uw naam te zetten. Ondanks dat jullie zich in Pakistan bevonden, vreesde uw vader voor uw leven en besliste hij u naar Europa te sturen.

U verliet Pakistan omstreeks maart 2021. Na een reis van ongeveer tien maanden, kwam u in januari 2022 aan in België. U diende uw eerste verzoek om internationale bescherming in op 3 januari 2022. U vreesde vermoord te zullen worden door uw drie paternale nonkels of hun zonen omdat de grond op uw naam staat.

Gezien uw assistent op het moment van uw oproeping voor het CGVS op vakantie was, werd u niet ingelicht over uw oproeping. U kwam niet opdagen op uw persoonlijk onderhoud gepland op 10 mei 2023, waardoor de behandeling van uw verzoek werd beëindigd op 13 juni 2023.

Op 25 juli 2023 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in zich baserend op het grondconflict.

Ter staving van uw verzoek legt u kopieën van uw eigen POR-kaart neer, alsook van die van uw familieleden. Verder legt u twee kopieën van een document van de Afghaanse politie neer, een kopie van een document betreffende een naamswijziging waarin een stuk van de grond op uw naam wordt gezet, een rapport van uw open centrum, een brief van uw onderwijzer en haar identiteitskaart neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat u er niet in slaagt het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie Afghanistan te hebben verlaten of zulk een vrees te koesteren bij terugkeer naar uw land. De elementen die volgens u aan de basis van zulk een vrees zouden liggen zijn immers ongeloofwaardig.

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat u het verblijf van u en uw familie in Pakistan niet vermeldde op de DVZ tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming (verklaring DVZ, 10). Pas tijdens uw tweede verzoek om internationale bescherming haalt u aan dat u in Pakistan woonde (verklaring volgend verzoek,

17). Hoewel deze omissie niet belet dat uw verzoek ten gronde wordt behandeld, heeft ze wel een invloed op uw algemene geloofwaardigheid, waaraan afbreuk werd gedaan.

U haalde uw verblijf in Pakistan naar eigen zeggen eerder niet aan omdat u de vluchtelingenkaarten van u en uw familieleden nog niet ter beschikking had en u niet wilde worden gepercipieerd als leugenaar (verklaring volgend verzoek, 17). Gezien u echter juist valse verklaringen aflegde door niet te vermelden dat u in Pakistan had gewoond en zelfs in de plaats daarvan specifiek te vermelden dat u heel uw leven lang in Afghanistan had gewoond, overtuigt uw verklaring niet. U wordt daarop gewezen, waarop u uiteindelijk verklaart dat andere mensen u slecht hadden geïnformeerd over wat u wel en niet mocht zeggen tijdens uw interview (CGVS, p. 9). Dat u initieel een andere verklaring gaf voor uw valse verklaringen op de DVZ komt uw geloofwaardigheid niet ten goede. Daarnaast legde u ook een valse verklaring af toen u verklaarde dat uw taskara in plaats van uw vluchtelingenkaart u in Iran werd ontnomen (DVZ verklaring, 26). Wanneer u wordt gevraagd waarom u verklaarde dat uw taskara u werd ontnomen, zegt u dat het uw vluchtelingenkaart was. De medewerkers op de DVZ spraken over uw taskara, maar u zei dat het u uw vluchtelingenkaart verloor. U wordt erop gewezen dat u tijdens uw eerste interview niet eens had verklaard dat u in Pakistan heeft gewoond en dat u aldus ook niet zult gezegd hebben dat u een vluchtelingenkaart had. U geeft een vaag antwoord naast de kwestie en zegt slechts dat de medewerkers op de DVZ u vroegen waar u vandaan kwam en dat u zei dat u uit Afghanistan kwam. De medewerkers stelden u verder geen vragen over uw leven, waardoor u er niet over sprak (CGVS, p. 5). Deze verklaring overtuigt als vanzelfsprekend niet. Uw verklaringen voor de reden dat u niet vermeldde in Pakistan te hebben gewoond doen verder afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Verder dient te worden opgemerkt dat aan de hand van de informatie verkregen uit uw POR-kaart dient te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verblijf in Pakistan zoals door u weergegeven.

Zo blijkt ten eerste uit de aan uw dossier toegevoegde informatie waarover het CGVS beschikt dat POR-kaarten met een vervaldatum op 31 december 2009 zoals die van u, in 2006 of 2007 werden uitgegeven. Gezien u werd geboren in 2005, zou dat betekenen dat u één of twee jaar oud was toen u in Pakistan toekwam. Dit stemt niet overeen met uw verklaringen over uw ongeveer zevenjarige leeftijd op het moment van jullie verhuis naar Pakistan (CGVS, p. 7). Verder stemt deze vaststelling absoluut niet overeen met noch de foto die op uw POR-kaart staat, waarop u duidelijk geen één of twee jaar oud bent, noch met het vermelde geboortjaar 1997. Wanneer u wordt geconfronteerd met het feit dat op uw kaart 1997 als geboortjaar werd genoteerd, zegt u dat dat niet correct is en de leeftijden in Pakistan willekeurig worden genoteerd (CGVS, p. 7). Dat de autoriteiten in Pakistan u echter het geboortjaar van een tiener zouden hebben gegeven, terwijl u in werkelijkheid een peuter was is niet plausibel. Deze vaststellingen in se doen reeds ernstige afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw migratie naar en verblijf in Pakistan.

Verder staat op de vluchtelingenkaarten van u en uw familieleden als dorp van jullie herkomst in Afghanistan een dorp vermeld waarover u nooit eerder hoorde. Wanneer u wordt gevraagd wat [P.K.A.A.Z.] is, geeft u aan de naam niet te kennen. Wanneer u erop wordt gewezen dat op jullie kaarten staat dat jullie uit die plaats in Afghanistan afkomstig zijn, zegt u slechts dat u niet weet wat dat is. U heeft uw vader niet gevraagd waar dat over gaat (CGVS, p. 8). Dat u volledig uit de lucht komt gevallen en nooit hoorde over het desbetreffende dorp doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw migratie naar en verblijf in Pakistan.

Verder legt u geen coherente verklaringen af over de vluchtelingenkaarten van u en uw familieleden. U verklaart immers dat u, voor zover u zich kan herinneren, in totaal twee vluchtelingenkaarten heeft bezeten. Diegene die u voorlegt en een andere kaart die u in Iran werd ontnomen. U wordt erop gewezen dat de kaart die u neerlegt in 2009 vervalst en dat de kaarten van uw familieleden om de twee jaar vervallen. U wordt erop gewezen dat u dan wel nog een andere kaart moet hebben had. U zegt slechts dat u uw kaart tot 2015 met zich mee had, maar dat de politie die van u afnam. U voegt eraan toe dat de Pakistaanse overheid niet tijdig nieuwe vluchtelingenkaarten geeft gezien ze de Afgaanse vluchtelingen lastigvallen (CGVS, p. 5). Ten eerste is dit slechts een blote bewering van uwerzijde, die bovendien geen stand houdt gezien het personeelsleden van de UNHCR zijn die verantwoordelijk zijn voor de administratie van de vluchtelingenkaarten. Ten tweede blijkt uit algemene informatie dat de vluchtelingenkaarten die vervielen in 2009, in 2010 werden vernieuwd met 31 december 2012 als nieuwe vervaldatum. Dat u volgens eigen wetenschap slechts twee kaarten heeft gehad en ook slechts zonder duidelijke reden de kaart met vervaldatum in 2009 kan neerleggen en die niet die in 2012, ondergraft verder de geloofwaardigheid uw verklaringen over uw verblijf in Pakistan.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat op basis van uw eigen POR-kaart, waarvan zoals supra weergegeven de gegevens niet overeenkomen met uw verklaringen, in se niet kan worden vastgesteld dat die kaart

effectief van u is. Dit heeft eveneens tot gevolg dat niet kan worden vastgesteld dat de POR-kaarten van uw familieleden, die overigens veel duidelijker gekopieerd zijn, werkelijk uw familieleden betreffen.

Door het geheel van vaststellingen supra kan er geen geloof worden gehecht aan uw migratie naar Pakistan als Afghaanse vluchteling, zoals door u weergegeven.

Zelfs al zou kunnen worden aangenomen dat u gedurende een bepaalde periode van uw leven in Pakistan heeft gewoond, is het loutere gegeven daar enige tijd te hebben verbleven niet voldoende om een nood aan internationale bescherming vast te stellen in uw hoofde. Er moet worden gesteld dat de nood aan internationale bescherming moet worden beoordeeld ten opzichte van het land van nationaliteit, in casu Afghanistan.

Uit het rapport EUAA: Pakistan – situation of Afghan refugees van mei 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/pakistan-situation-afghan-refugees>) blijkt dat etnische Pashtouns aan de beide kanten van de grens tussen Afghanistan en Pakistan wonen. Zij delen niet alleen familiebanden, maar er is ook sprake van een gemeenschappelijke geschiedenis en cultuur. De taliban, die sinds augustus 2021 de macht hebben overgenomen in Afghanistan, heeft voornamelijk Pashtouns onder zijn leden. Zij nemen daarbij de belangrijkste posities in de de facto regering. Daarnaast blijkt uit de informatie dat er traditioneel veel gereisd wordt tussen Afghanistan en Pakistan, onder andere omwille van handel, familie die aan beide kanten van de grens woont, onderwijs, werk en medische behandeling. Uit de EUAA Country Guidance van januari 2023 (<https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) blijkt eveneens dat de behandeling van personen die geboren zijn of lang verbleven hebben in Pakistan, in het algemeen geen vervolging uitmaakt. Het is slechts in uitzonderlijke gevallen, die in casu niet worden aangetoond, dat men omwille van een verblijf in Pakistan een nood aan internationale bescherming kan aantonen.

Dat er geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen over uw migratie en verblijf in Pakistan, welke het gevolg zou zijn geweest van het beweerde grondconflict in Afghanistan, heeft automatisch een onherroepelijke weerslag op de geloofwaardigheid van uw relaas. Daarnaast kunnen uw verklaringen over het grondconflict op zich evenmin overtuigen.

Zo is het ten eerste zeer weinig overtuigend dat de paternale nonkels -wiens zonen bij de taliban zouden zittende eigendom van jullie grond betwisten, maar dat jullie tot op heden de grond bezitten en vanuit Pakistan zelfs de inkomsten van jullie grond innen (CGVS, p. 17- p. 19). Wanneer u wordt gevraagd of de boer die op jullie grond werkt ooit problemen heeft gekend met de drie paternale nonkels, zegt u van niet gezien hij een buitenstaander is. U wordt gewezen op de connecties van uw nonkels met de taliban en wordt gevraagd waarom zij de gronden niet gewoon in beslag nemen gezien jullie zich niet meer in het land bevinden. U zegt dat jullie de documenten van de grond hebben en zegt dat de taliban de gronden niet zo maar kunnen nemen gezien zij de rechten van mensen ook respecteren. U wordt erop gewezen te hebben verklaard dat uw nonkels meer macht hadden en wordt er nogmaals op gewezen dat hun zonen bij de taliban zitten. U wordt nogmaals gevraagd waarom ze dan de grond niet in beslag konden nemen en gebruiken, gezien jullie niet meer in het land zijn. U zegt dat jullie de grond hebben verhuurd aan de boer en dat niemand hem tot iets kan dwingen (CGVS, p. 20). In tegenstelling tot wat u zegt blijkt uit algemene informatie wel degelijk dat de taliban er niet van schuwt om zich op onrechtmatige gronden toe te eigenen of mensen ertoe te dwingen bepaalde documenten te ondertekenen. Het is bovendien zeer weinig aannemelijk dat desbetreffende boer geen enkel probleem zou hebben gekend met uw paternale nonkels en reeds gedurende verschillende jaren inkomsten blijft genereren van de grond die uw nonkels willen hebben, terwijl uw nonkels er anderzijds volgens u niet voor zouden zijn teruggedeinsd om jullie te verjagen en jullie opa te vermoorden. Dit element doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder is het opvallend dat u verklaart dat de paternale nonkels het problematisch vonden dat uw vader en [A.K.] een groter aandeel zouden hebben dan hen wanneer uw grootvader stierf, maar dat ze hem uiteindelijk zelf zouden hebben gedood, waardoor hun vrees werkelijkheid zou zijn geworden (CGVS, p. 19).

Verder legt u geen coherente verklaringen af over de reden waarom u niet geschoold bent. Op de DVZ verklaarde u dat u nooit naar school ging en geeft u zelf aan dat daar geen specifieke reden voor is (DVZ verklaring, 11 en 12). Op het CGVS daarentegen verklaart u dat u nooit naar school ging omdat uw vader wegens het grondconflict en de hangende bedreigingen bang was voor jullie veiligheid. Hij raadde jullie af om het huis te verlaten voor onnodige zaken, waardoor jullie ook nooit school hebben gevolgd (CGVS, p. 22). U wordt geconfronteerd met uw verklaring op de DVZ, waarop u slechts uw aangepaste verklaring voor het CGVS herhaalt zonder enige verdere uitleg (CGVS, p. 23). Dat u op het CGVS in tegenstelling tot uw eerdere verklaring plots wel een specifieke reden aanhaalt voor waarom u in Pakistan nooit naar school zou zijn gegaan, doet afbreuk aan uw nieuw verklaring. Gezien uw verklaringen zijn gelinkt aan uw asielrelaas, doet de tegenstrijdigheid in uw verklaringen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Gezien geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen vervolgingsfeiten in verband met het grondconflict, kunnen deze geen dienstige basis vormen voor een risicoanalyse in het kader van de nood aan internationale bescherming.

Uw documenten kunnen de hierboven gedane vaststellingen niet wijzigen. Het document van de politie in Baghlan heeft betrekking op verklaringen die uw vader aflegde over het grondconflict tussen hem en uw paternale nonkels. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Hetzelfde geldt voor het document van de politie waarop staat dat ze de zaak doorverwijzen naar de politie van het district Pul-i-Khumri. Bovendien blijkt dat deze documenten werden opgesteld in het jaar 2020. Het is volledig onduidelijk hoe het komt dat uw vader klacht kon indienen bij de politie in Baghlan in 2020, terwijl jullie zich volgens uw verklaringen op dat moment in Pakistan bevonden en nergens uit uw verklaringen blijkt dat uw vader zou zijn teruggekeerd naar Afghanistan. Dat het document van 2020 dateert, staat dan ook de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen over jullie migratie naar en verblijf in Pakistan bij.

Dezelfde vaststellingen over corruptie, zie supra gelden voor het document waarbij een deel van de grond op uw naam wordt gezet. Bovendien blijkt uit dit document dat u een taskara nummer zou hebben, terwijl u verklaart dat u geen taskara heeft gezien u in Pakistan woonde en enkel een vluchtelingenkaart had (CGVS, p. 5). Deze vaststelling doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid, alsook aan de authenticiteit van het document.

Verder legt u geen enkel document neer betreffende de jirga die uw vader destijds zou hebben bijgewoond (CGVS, p. 12, p. 16 en p. 17). Bovendien legt u enkel een document neer waarbij uw vader een extra stuk grond op uw naam zet, maar ontbreekt de oorspronkelijke eigendomsakte. Nochtans zegt u dat jullie de documenten van jullie land wel degelijk bezitten (CGVS, p. 20). Deze omissie doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Het document waarin een stuk van de grond op uw naam wordt gezet kan in se, indien al kan worden aangenomen dat het document authentiek is wat hier niet onmiddellijk het geval is, de geloofwaardigheid van uw relaas niet herstellen.

Het rapport van uw open centrum, opgesteld door uw voormalige assistent, meldt dat u bewust omgaat met uw gezondheid en hygiëne, dat u regelmatig school volgde, dat u zelfstandig, respectvol en behulpzaam bent en dat u goede relaties heeft met anderen. Het rapport meldt eveneens dat u soms moeite hebt met de slaap te vatten door de stress die u lijdt omwille van uw procedure en onzekere toekomst in België. Op basis van de inhoud van uw rapport, waaruit blijkt dat u uw best doet in België maar zich zorgen maakt over uw toekomst, komt u niet in aanmerking voor internationale bescherming.

De brief van uw onderwijzer meldt dat u een regelmatige, nieuwsgierige en actieve student was en veel ambities had. Op basis van een reguliere schoolgang en interesse in het onderwijs komt u evenmin in aanmerking voor internationale bescherming. De begeleidende identiteitskaart van uw onderwijzer verandert hier niets aan.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IEDaanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzeekerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt

een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegenwoordigd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Sharif_de_EUAA_COI_Query_Afghanistan_Major_legislative_security-related_and_humanitarian_developments_van_4_november_2022.pdf, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde

van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te

worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghaanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Stukken die aanvullend werden neergelegd

Op 15 juli 2024 heeft verweerder, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin hij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments", 4 november 2022;
- EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
- EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023;
- EUAA "Country Guidance: Afghanistan", mei 2024;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023;
- EUAA "COI Query Afghanistan – Major legislative, security-related and humanitarian developments", 2 februari 2024.

Verzoeker heeft op 19 juli 2024 een aanvullende nota neergelegd en heeft hierbij, om zijn standpunt te onderbouwen dat hij wel degelijk bepaalde risico's loopt in Afghanistan, de volgende stukken gevoegd:

- Een kopie van een foto van een document waarin wordt aangegeven hoe een stuk grond wordt verdeeld (met vertaling).
- Een kopie van het gelegenheidsformulier 2023 tuinbouwsector.
- Vier kopieën van brieven waarin personen zich lovend over zijn arbeidsprestaties uitlaten.
- Twee kopieën van brieven waarin leerkrachten zich lovend over hem uitlaten (met vertalingen).

Op 22 juli 2024 heeft verzoeker nog een aanvullende nota neergelegd, met een bijkomende reactie op wat is gesteld in de aanvullende nota van verweerder en waarbij volgende stukken worden gevoegd:

- Kopieën van tweeënzestig arbeidsovereenkomsten voor uitzendarbeid.

3. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 1.A.2. van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie), van artikel 1.2. van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te New York op 31 januari 1967 en goedgekeurd bij wet van 27 februari 1969 (hierna: het Vluchtelingenprotocol), van de artikelen 2 en 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2011/95/EU), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de

beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (cf. RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Waar verzoeker de schending aanvoert van de artikelen 2 en 4 van de richtlijn 2011/95/EU moet worden geduid dat deze bepalingen reeds werden omgezet in de nationale rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulariseren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (cf. HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffriti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit evenwel niet aan. Hij kan dan ook niet nuttig verwijzen naar voormelde bepalingen. Er blijkt daarenboven ook niet dat verweerder een andere inhoud zou hebben gegeven aan de begrippen die zijn gedefinieerd in artikel 2 van de richtlijn 2011/95/EU of dat hij de beoordelingswijze van feiten en omstandigheden, zoals uiteengezet in artikel 4 van deze richtlijn, niet zou hebben gerespecteerd.

Er wordt evenmin aangetoond dat verweerder het begrip “vluchteling” een andere inhoud heeft gegeven dan deze die is bepaald in artikel 1.2. van het Vluchtelingenprotocol.

Verzoeker stelt verder in wezen dat verweerder niet op grond van een correcte feitenvinding of niet op redelijke wijze tot het besluit kwam dat hem geen internationale beschermingsstatus kan worden toegekend.

4.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker houdt in eerste instantie voor dat verweerder onterecht besloot dat hij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1.A.2 van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

*“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:
[...]*

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet invoert.”

In casu heeft verweerder vastgesteld dat de verklaringen die verzoeker, met het oog op het verwerven van een internationale beschermingsstatus, aflegde ongeloofwaardig zijn en de door hem aangebrachte stukken niet toelaten anders te oordelen.

Allereest moet worden gesteld dat verzoeker, tijdens de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming, nooit heeft aangegeven dat hij in Afghanistan een risico op vervolging loopt louter omdat hij in Pakistan heeft verbleven. Hij maakt ook in de procedure voor de Raad niet aannemelijk dat hij om reden dat hij in Pakistan zou hebben verbleven enig gevaar loopt in zijn land van herkomst. Er kan dan ook niet worden vastgesteld dat hij enig belang heeft bij zijn kritiek dat verweerder hieromtrent geen verder onderzoek doorvoerde en er blijkt niet dat de bestreden beslissing door een gebrek is aangetast bij gebrek aan een onderzoek door verweerder inzake het “risico [op] vervolging in geval van terugkeer naar Afghanistan als in Pakistan wonende Afghaan”.

Er moet ook worden gesteld dat de kritiek die verzoeker heeft met betrekking tot verweerdens overweging dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden verblijf in Pakistan niet relevant is. Of verzoeker nu wel of niet, lang of minder lang, in Pakistan verbleef laat in casu op zich immers niet toe te oordelen dat hij nood heeft aan een internationale beschermingsstatus omwille van zijn voorgehouden problemen in Afghanistan.

Waar verzoeker daarnaast volhardt in zijn standpunt dat een conflict dat ontstond ingevolge de verdeling van gronden aan de basis ligt van zijn *“vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Afghanistan”* kan het volstaan te duiden dat hij met zijn relaas niet aannemelijk maakt dat er sprake is van een vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Het conflict dat verzoeker stelt te hebben met een deel van zijn familie omtrent de verdeling door zijn grootvader van bepaalde gronden valt dan ook geenszins onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en kan dus geen aanleiding geven tot zijn erkenning als vluchteling.

Voorts stelt verzoeker nog te vrezen bij een terugkeer naar Afghanistan te zullen worden vervolgd omwille van zijn *“verwestering”*. Hij stelt dat hij tijdens zijn gehoor, op 27 oktober 2023, twee documenten heeft neergelegd aangaande zijn integratie, dat hem geen vragen werden gesteld aangaande deze stukken en dat hem zelfs niet de mogelijkheid werd gegeven om er iets over te vertellen. In tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift lijkt te veronderstellen is het de persoon die meent aanspraak te kunnen maken op een internationale beschermingsstatus die de bewijslast draagt. Artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet is hieromtrent duidelijk. Het kwam dus aan verzoeker toe de verduidelijkingen te geven die hij vereist achtte. De Raad kan verder niet inzien welke vragen verweerder nog had dienen te stellen omtrent een begeleidingsrapport dat werd opgesteld door een medewerker die werkzaam is bij een centrum waar verzoeker verbleef en een brief die uitgaat van een leerkracht. Verzoekers stelling dat hij niet de mogelijkheid kreeg om bijkomende toelichtingen te geven inzake deze documenten vindt voorts geen steun in het gehoorverslag van 27 oktober 2023. Uit dit verslag blijkt immers dat aan verzoeker, voor het beëindigen van het gehoor, werd gevraagd of hij nog iets wenste toe te voegen en dat hij negatief antwoordde. Bovendien kreeg verzoeker tijdens de terechtzitting voor de Raad ook nog de mogelijkheid om elke toelichting die hij nuttig achtte aan te brengen en om bijkomende documenten neer te leggen, zodat zelfs niet blijkt welk belang hij heeft bij deze grief.

Verzoekers theoretische beschouwingen inzake *“de bewijsstandaard”* en *“de daden van vervolging”* laten de Raad niet toe te besluiten dat verweerder verkeerdelijk overwoog dat hij geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er zou kunnen worden geoordeeld dat er sprake is van vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Uit de objectieve landeninformatie waarover de Raad beschikt blijkt heden ook niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Uit de informatie waarover de Raad beschikt blijkt veeleer dat Afghanen die terugkeren uit het buitenland in regel weinig of niets in de weg wordt gelegd (cf. EUAA, *“Afghanistan: Targeting of individuals”*, augustus 2022, blz. 55).

Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij een specifiek risicoprofiel heeft dat zou toelaten te besluiten dat hij toch een ernstig risico loopt om te worden vervolgd.

Door te verwijzen naar de duur van zijn verblijf in België en zijn tewerkstelling, die blijkt uit tal van arbeidsovereenkomsten voor uitzendarbeid, een gelegenheidsformulier 2023 betreffende een tewerkstelling in de tuinbouwsector en verklaringen van werkgevers, toont verzoeker niet aan dat hij bepaalde, in Afghanistan geldende, religieuze, morele en/of sociale normen zou hebben overschreden. Hij toont hiermee evenmin aan dat hij verwesterd is of in zijn land van herkomst als verwesterd zal worden beschouwd. Uit het door hem aangebrachte begeleidingsverslag blijkt dat verzoeker, een soennitische moslim, niet rookt en geen alcohol consumeert en dat hij zich gemakkelijk kan aanpassen en voor zichzelf kan instaan. De schriftelijke verklaringen van voormalige leerkrachten leren de Raad dat verzoeker inspanningen leverde om – door onder meer de Franse taal aan te leren – zich aan te passen aan het leven in de Belgische samenleving, maar laten op zich niet toe te concluderen dat hij verwesterd is, laat staan dat hij als dusdanig zal worden gepercipieerd in zijn land van herkomst. Het gegeven dat verzoeker kan functioneren binnen een westerse samenleving impliceert geenszins dat hij ook is verwesterd. Verzoekers bewering dat hij in België een vriendin heeft blijft ongestaafd en zelfs indien dit het geval zou zijn kan hieruit niet worden afgeleid dat hij in Afghanistan als verwesterd zou kunnen worden aanzien. De eventuele vriendschapsrelaties die verzoeker in België zou hebben opgebouwd zijn in dat land daarenboven niet gekend.

Verzoeker toont niet aan dat hij tijdens zijn verblijf in West-Europa een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof heeft ontwikkeld waardoor hij de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging, zoals de taliban, andere groeperingen of zijn lokale gemeenschap in Afghanistan, heeft gewekt of kan wekken. Evenmin maakt hij concreet aannemelijk dat hem een gedachte, opvatting, mening, kenmerk of geloof kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap waardoor hij in de problemen zou kunnen komen.

De Raad merkt ook op dat verzoeker, volgens zijn verklaringen, in Afghanistan werd geboren, er een deel van zijn jeugd doorbracht en vervolgens, samen met landgenoten in een vluchtelingenkamp verbleef, dat hij

een etnische Pashtoun is, die afkomstig is uit een dorp waarin de taliban, reeds voor zijn vertrek, aanwezig waren, dat hij op zestienjarige leeftijd – en dus toen hij reeds voor een belangrijk deel was gevormd door de samenleving waarin hij opgroeide – naar Europa reisde, dat hij minder dan drie jaar in West-Europa verblijft en dus niet zo maar kan worden aangenomen dat hij zich bepaalde westerse denkbeelden – waarvan niet kan worden verwacht dat hij eraan verzaakt – eigen heeft gemaakt.

Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat het feit dat hij in België geen traditionele Afghaanse kledij draagt, dat hij heden geen baard heeft, dat zijn haarsnit modern is en hij, ter terechtzitting, een oorbel draagt effectief een uitdrukking is van een echte overtuiging die verboden is of afgekeurd wordt in zijn land van herkomst. Hij maakt evenmin aannemelijk dat zijn kleding- en haarstijl en het feit dat hij een oorbel draagt moeten worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit, waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft en waardoor hij zal opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan. Daarenboven blijkt ook niet dat er in Afghanistan strikte kledingvoorschriften bestaan. Uit de informatie waarover de Raad beschikt blijkt dat in dat land ook nog westerse kledij wordt gedragen (cf. COI Focus Afghanistan, december 2023, blz. 101). Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat hij door het dragen van westerse kledij in Afghanistan als “*onislamitisch*”, als een aanhanger van de vroegere regering of als een spion zal worden beschouwd.

De individuele gevallen waarbij personen die voorheen in het buitenland verbleven in Afghanistan met problemen werden geconfronteerd of werden lastiggevallen zijn beperkt en er blijkt niet steeds dat het verblijf in het buitenland op zich aan de basis lag van hun problemen. De informatie over deze individuele gevallen is, zoals verweerder aangaf, te beperkt en te anekdotisch om hieruit te kunnen afleiden dat iemand met het profiel van verzoeker in Afghanistan echt zal worden gevisieerd. De andere beschouwingen van verzoeker, inclusief zijn verwijzing naar allerlei verslagen waarin op algemene wijze de situatie van Afghanen die naar hun land terugkeren wordt besproken en zijn toelichting bij de arresten waarbij in bepaalde gevallen wel een risico op vervolging werd weerhouden, kunnen de Raad er, in voorliggende zaak – gelet op de elementen die eigen zijn aan verzoeker –, niet toe brengen tot een ander besluit te komen.

De beschouwingen van verzoeker leiden niet tot de conclusie dat hij onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet valt.

4.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Er moet worden benadrukt dat, nu reeds werd vastgesteld dat verzoeker geen verwestering aantoont en niet blijkt dat hij als verwesterd dreigt te worden gepercipieerd, niet kan worden besloten dat hij, omwille van een verwestering, het slachtoffer dreigt te worden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

In zoverre het de bedoeling is van verzoeker om te stellen dat hij nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus omwille van een conflict met verwanten omtrent de verdeling van gronden merkt de Raad op dat zijn relaas ongeloofwaardig is en geen steun vindt in bewijskrachtige stukken. Hierbij moet worden aangegeven dat er geen enkel stuk voorligt waaruit kan worden afgeleid dat verzoekers grootvader zijn gronden over vijf zonen verdeelde, waarbij drie zonen minder kregen dan twee andere zonen. Verzoeker bracht wel stukken aan waaruit moet blijken dat zijn vader een, op “12/05/1398” gedateerde, brief overmaakte aan “het hoofdkwartier van [de] politie [van de] provincie Baghlan”, met de vraag om hem te helpen bij het

recupereren van gronden die “door de landoverveldigers [werden] afgenomen”. Aangezien dit een document is dat zou zijn opgesteld door een familielid van verzoeker kan aan dit stuk, om evidente redenen, geen echte bewijswaarde worden toegekend. Tevens moet worden opgemerkt dat verzoeker een tweede brief aanbracht waaruit moet blijken dat het verzoek van zijn vader reeds de dag daarna, op “13/05/1398” (21 augustus 2019 in de Gregoriaanse kalender), werd doorgestuurd naar “de politie van het district Pul e Khumri”. Het is onaannemelijk dat een brief van verzoekers vader de dag nadat deze werd opgesteld reeds bij een politiedienst zou zijn gearriveerd en zou zijn behandeld. Dit temeer daar verzoeker voorhoudt dat zijn vader met het hele gezin in Pakistan verbleef en hij hieromtrent een registratiekaart voorlegt waarvan de geldigheidsduur verstreek op 11 december 2009 en waarmee hij dus wenst aan te tonen dat hij voor deze datum als jong kind reeds met zijn familie in Pakistan verbleef. Deze twee documenten, die zouden zijn opgesteld in “1398” kunnen bijgevolg niet als authentieke, en dus bewijskrachtige, stukken worden beschouwd. Verweerder heeft er, met bronvermelding, trouwens terecht op gewezen “dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden”. De inhoud van het schrijven dat zou zijn gericht aan “het hoofdkwartier van [de] politie [van de] provincie Baghlan”, is ook moeilijk in overeenstemming te brengen met verzoekers verklaringen. Verzoeker stelde immers dat zijn vader en een oom de inkomsten van het land dat hen werd geschonken en dat door een buur wordt bewerkt, ook na hun vertrek, bleven ontvangen (cf. gehoorverslag dd. 27 oktober 2023, blz. 19 - 20). Er kan dan ook geen sprake zijn van de inname van gronden door “landoverveldigers”. Bovendien is het niet geloofwaardig dat de drie ooms van verzoeker die niet akkoord zouden zijn geweest met de wijze waarop verzoekers grootvader zijn gronden verdeelde nog enige actie zouden kunnen hebben ondernemen, nadat zij, indien verzoekers verklaringen correct zijn, hun vader hadden gedood en op de vlucht waren voor de overheid. Het door verzoeker bij zijn aanvullende nota van 19 juli 2024 gevoegde attest waaruit moet blijken dat zijn vader zijn grond aan hem overmaakte leidt niet tot een ander besluit.

Het relaas van verzoeker aangaande problemen met verwanten kan, gezien het niet geloofwaardig is, geen aanleiding geven tot het besluit dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan het slachtoffer dreigt te worden van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2 a of b van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker houdt nog voor dat hij het slachtoffer dreigt te worden van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet en dit gelet op de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Hij licht deze situatie, in zijn aanvullende nota van 22 juli 2024, uitgebreid toe en verwijst naar tal van verslagen.

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist.

De kernvraag is evenwel of de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (‘predominantly’) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet.

Na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan de Raad niet oordelen dat verweerder verkeerdelijk concludeerde dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren.

De huidige socio-economische situatie in Afghanistan is overduidelijk het gevolg van een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling,

met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat in casu geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan bijgevolg geen aanleiding kan geven tot het toekennen van internationale bescherming. Verzoekers betoog dat de precare humanitaire situatie in Afghanistan voornamelijk is te wijten aan het handelen van de taliban kan niet worden bijgetreden.

Daarenboven moet worden aangegeven dat uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat hij inkomsten verwerft uit het bezit van gronden en dat hij in Afghanistan nog verwanten heeft bij wie hij voorheen reeds kon verblijven (cf. gehoorverslag dd. 27 oktober 2023, blz. 8).

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet.

Aangezien niet wordt aangetoond dat verzoeker psychologische problemen heeft is zijn uiteenzetting in de aanvullende nota van 22 juli 2024 aangaande de situatie van personen die dergelijke problemen hebben in Afghanistan niet dienstig. Zijn bewering dat wanneer hij terugkeert naar Afghanistan en hij wordt geconfronteerd met de strengere versie van de Islam die de taliban wensen te implementeren hij zware psychische problemen zal krijgen waarvoor geen hulp beschikbaar is is niet verenigbaar met de stukken in het administratief dossier waaruit het blijkt dat verzoeker zich snel kan aanpassen aan een andere leefomgeving.

Betreffende verzoekers betoog dat hij in Afghanistan een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet, moet worden opgemerkt dat hij aangaf afkomstig te zijn uit de provincie Baghlan en dat uit de informatie waarover de Raad heden beschikt weliswaar blijkt dat er in deze provincie nog sprake is van willekeurig geweld, maar dat dit geweld actueel geen hoog niveau bereikt (cf. EUAA Country Guidance: Afghanistan januari 2023, blz. 34 en EUAA Afghanistan: Country Focus, december 2023, blz. 38). Bovendien wordt een aanzienlijk deel van de burgerdoden in deze provincie beschouwd als het gevolg van veiligheidsincidenten van gerichte aard. Door erop te wijzen dat steeds moet worden uitgegaan van de meest recente informatie toont verzoeker niet aan dat er onvoldoende inlichtingen zijn om de nodige risico-inschatting te maken of dat verweerders vaststellingen niet langer steun vinden in de meest recente informatie omtrent de situatie in Afghanistan. Tevens kan nog worden geduid dat de UNAMA in juni 2023 nog een nieuw verslag heeft uitgebracht, waarin ook wordt geconcludeerd dat het aantal burgerdoden in Afghanistan significant is gedaald sedert de machtsovername door de taliban (UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, 15 augustus 2021 – 30 mei 2023, blz. 12). In dit verslag wordt er eveneens op gewezen dat slachtoffers meestal vielen bij aanslagen die gericht waren tegen religieuze en etnische minderheden en overheidspersoneel. Soortgelijke inlichtingen kunnen worden teruggevonden in andere recente verslagen (EUAA Afghanistan: Country Focus, december 2023, blz. 31-35; EUAA Country Guidance: Afghanistan, mei 2024, blz. 110-115). Verzoekers verwijzing naar een verslag dat dateert van 2 februari 2024 en zijn toelichting dat er nog veiligheidsincidenten zijn en de taliban vaak verantwoordelijk zijn voor het geweld laten hier niet anders over denken. Er kan dus niet worden geoordeeld dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een bedreiging van zijn leven of persoon. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat er gegevens eigen aan zijn persoon zijn die toelaten te besluiten dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Verder moet worden geduid dat verzoeker door allerlei losse bemerkingen te maken omtrent de situatie in zijn land van herkomst en door naar onderdelen van verslagen te verwijzen zonder deze te betrekken op zijn eigen situatie ook niet aantoont dat hij nood heeft aan een internationale beschermingsstatus.

De Raad kan enkel vaststellen dat niet blijkt dat verzoeker nood heeft aan de subsidiaire beschermings-status, zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Gezien het voorgaande kan ook niet worden besloten dat verzoeker de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 of 48/6 van de Vreemdelingenwet of artikel 1 van de Vluchtelingenconventie heeft geschonden.

Het middel kan niet worden aangenomen.

Er is geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen.

Er kan niet worden besloten dat verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig augustus tweeduizend vierentwintig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

M. CLAESEN

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

G. DE BOECK